

Ali je svet postal **PODOBAST**?

Podobe so mnogoznačni kompleksi simbolov, ki kažejo to, kar je vidno, in v sebi skrivajo tudi tisto, kar je nevidno. Kljub tej svoji kompleksnosti človek z večjo lahkoto posebej podoba kot pa pisano besedo. Tudi pisava izvira iz podob; spomnimo se na egipčanske hieroglifne, na kitajsko in japonsko pisavo. Prav zaradi lahkote, s katero dojamemo vse, kar vidimo, lahko rečemo, da postaja svet podobast. Podobe od vsepovsod zijajo na nas, nas preplavljajo, ko smo v kinu ali sedimo pred televizijo; nas omamljajo, da v supermarketu kupujemo najbolj barvano škatlo piškotov; nas spremljajo v vsakdanjem življenju, ko svoja doživetja ovekovečimo s fotoaparatom.

Zaradi nenehnega razvoja sodobnih medijev je podoba lahko dosegljiva; še pred nekaj leti smo morali fotografijo nesti k fotografu in počakati, da se podoba prilepi na papir. Kako smo ostali razočarani, ko je na robu molel naš ogromni roza palec ali pa ko so bile naše oči videti strašne in rdeče! Sedaj pa si lahko posnetke doma ogledamo na računalniku, izberemo najlepše in jih nato printamo kar iz domačega tiskalnika. Koliko neprijetnih fotoalbumov smo se z novimi tehnologijami znebili!

Prav zaradi tega tudi na počitnicah in na različnih družinskih praznovanjih nenehno šklocamo, da bomo ja eno sliko lahko postavili v okvir nad televizijo, da bomo ja imeli čim več fotografij, s katerimi bomo mučili naše ljube prijatelje in sorodnike na facebooku, na družinskih večerjah in med šolskimi klopmi.

Morje podob, ki nas obdaja, pa je lahko tudi negativno. Preveč suhi ženski modeli, ki so kraljevali na modnih pistah, na modnih reklamah in na platnicah modnih revij, so pred par leti povzročili bujno polemiko o tem, da prikazana fizična ženska podoba negativno vpliva predvsem na odnos, ki ga imajo mlada dekleta do svojega telesa. Kako lahko pozitivno sprejmejo svoje obline, če so idoli, po katerih se zgledujejo, oglasti in koščeni? Nikar pa ne pozabimo na prizore, ki so spremljali predvajanja zelo znanih otroških risank, katerih glavni

junaki so brez težav skakali iz visokih višin, ne da bi se pri tem poškodovali. Veliko majhnih otrok je tedaj brez pomislekov oponašalo svoje heroje in splezalo na okenske police.

Ti so seveda le najbolj drastični primeri; preprostejše lahko zasledimo v vsakdanu. Ko se npr. odpravimo v trgovino, naletimo na veliko različnih znamk, ki prodajajo enake produkte. Zelo verjetno bomo izbrali tistega, katerega podoba nas najbolj pritegne, ali pa tistega, ki ima na televiziji najbolj prepričljivo reklamo. In še: ali se je morda že komu zgodilo, da je rezerviral v luksuznem hotelu na sanjski plaži, ko pa je prišel na cilj, ga je tam čakala bedna stavba na še bolj bedni plaži? No, spet smo se preveč zanesli na podobe, ki so krasile počitniški turistični reklamni listek v turistični agenciji.

Lahko torej rečemo, da nas večkrat podobe omamijo, prelisčijo, začarajo, prevarajo. "Moje oči niso mrtev aparat", je pravil Ivan Cankar v svojem prologu k Vinjetam. Paziti moramo torej, da nas podobe ne zaslužijo, ampak da znamo o podobah in o simbolih, ki jih bolj ali manj prikrito skrivajo, tudi pazljivo razmisliti. Kajti vse drugače je, če podobo pasivno gledamo, če jo aktivno opazujemo ali pa kritično vidimo.

Julija Berdon

*Petra Debelis: Tri jadra
(1. nagrada na likovnem natečaju MOSP – Skk 2012)*

RAZBOJNICE

Kot že vrsto let je tudi letos Slovenski kulturni klub dal višješolcem možnost, da se preizkusijo v igralskih sposobnostih. Mladi režiserki Patrizia Jurincic in Maruška Guštin sta letos zbrali skupino devetih mladih igralcev (Danilo Devetak, Jasmina Gruden, Gaja Guerrini, Ksenija Kosmač, Klara Kravos, Nejc Kravos, Nina Malalan, Andrej Pelikan, Ksenija Vremec), s katerimi sta se dobivali enkrat tedensko. V nekaj mesecih so pripravili dramsko delo *Razbojnice*, v katerem je na zabaven način predstavljen trdo življenje štirih deklet na strojniški šoli, ki so neprestano tarča moških šal in se nekega dne odločijo, da se bodo maščevale.

Skupina je nastopila že dvakrat in vsakič navdušila publiko. A poglejmo, kaj pravijo o sami predstavi in gledališkem tečaju igralci in režiserki.

Režiserki

- **Koliko časa vodita gledališko skupino? Kakšno je pa stanje letos? Sta letos pridobili nove člane?**
- ✕ **Maruška:** S Patrizio vodiva skupino v bistvu dve leti, jaz zem pristopila šele lansko leto, medtem ko je ona vse vodila že leto prej. Letos sva v skupino pridobili še štiri nove igralce, ki so se takoj in zelo lepo vključili. Obe sva zelo navdušeni nad njihovim delom in napredki.
- **Od kod je prišla ideja za dramsko besedilo *Razbojnice*?**
- ✕ **Patrizia:** Ideja se je porodila iz potrebe, da bi svojim igralcem ponudila neko besedilo, v katerem bi se lahko prepoznali, hkrati pa se tudi sama še naprej preizkušala v pisanju. V času, ko je nastajalo, je bilo aktualno vprašanje o nasilju med šolskimi klopki, na katerega sem želela pogledati iz nekoliko bolj komične perspektive, hkrati pa ponuditi iztočnico za razmislek.
- **Katere so bile največje težave, s katerimi sta se morali spopasti?**

- ✕ **Patrizia:** Mirne duše lahko rečem, da večjih težav pri postavitvi nismo imeli. Vaje so potekale sproščeno in ustvarjalno, v sozvočju s samimi igralci, ki so veliko prispevali s svojim kreativnim čutom, kar je za naju z Maruško velik dosežek. To pa ne pomeni, da si v prihodnjih ponovitvah ne želiva izboljšav, predvsem na nivoju jezika: čeprav gre za komedijo in so zaradi tega neke "nepravilnosti" v izražanju bolj sprejemljive in celo doprinesejo k atmosferi predstave, verjamem, da se lahko z izboljšavo dikcije odpremo tudi širši publiko, morda v sosednji Sloveniji, in tega si srčno želim.

- **Kakšni so pa načrti za prihodnost?**

- ✕ **Maruška:** Z *Razbojnicami* se sedaj trudimo, da bi čim več nastopali tako v domačih društvih kot v bližnji Sloveniji. Eno ponovitev predstave smo odigrali takoj po premieri, sedaj smo pa že sprejeli par novih vabil. Prejeli smo tudi dve povabili iz Slovenije, kar nas zelo veseli, in upam si trditi, da bo to pripomoglo k temu, da se še izboljšamo! Poleg ponovitev *Razbojnic*, se sedaj lotevamo novih stvari. Zaenkrat bolj v obliki igre in eksperimentiranja in upamo, da se bo iz tega porodilo kaj zanimivega.

Foto KROMA

Foto KROMA

Igralci

- **Koliko časa se že ukvarjaš z gledališčem?**
- ✘ **Jasmina:** V 4. razredu osnovne šole sem se prvič udeležila poletne gledališke delavnice v Finžgarjevem domu.
- ✘ **Nejc:** Z nastopanjem se ukvarjam že od drugega razreda osnovne šole, to se pravi od svojega sedmega leta.
- ✘ **Klara:** Približno od 3. razreda osnovne šole.
- **Koga igraš v predstavi in kaj ti je pri vlogi najbolj všeč? (Ali pa kaj ti ni všeč ...)**
- ✘ **Nejc:** V predstavi igram Gašperja. Njegov lik mi je všeč, saj je hecen: prepričan je, da je zelo inteligenten, čeprav je večina njegovih sklepov popolnoma zgrešenih.
- ✘ **Jasmina:** Igram samovšečno in naivno Olivio. Vloga mi je bila zelo všeč in sem se vanjo močno živela. Najbolj me je privlačilo njeno nevsakdanje obnašanje in komičnost tega lika.
- ✘ **Klara:** V predstavi igram Anjo. Pri njej mi je najbolj všeč to, da je zelo zavzeta pri vseh akcijah skupine MORA. Je edina od vseh deklet, ki jo zares zanima, da se dobro maščujejo fantom.
- ✘ **Andrej:** v predstavi igram neodločnega Tedija, ki slepo uboga Gašperja, čeprav nima prav. To, da sem moral igrati nekoliko negotovo osebo, je bila velika izkušnja zame, saj drugače sam sploh nisem tak.
- **Je kakšna zanimiva anekdota, ki se je zgodila med vajami ali predstavami, ki ti je še posebej ostala v mislih?**
- ✘ **Nina:** Ne spomnim se nobene posebne. Lahko pa rečem, da so bile vse vaje zelo pestre in zanimive.
- ✘ **Jasmina:** Med vajami smo se in se veliko zabavamo, saj imamo lepe prijateljske odnose. Pre-

- miera nam je prinesla veliko zadoščenje, saj se je publika večkrat odzvala s smehom.
- ✘ **Ksenja:** Na enem od nastopov me je Danilo (Tine) zadel s plastično rožo, ki mi je priletela v glavo.
- **Kateri del predstave ti je najbolj všeč? Zakaj?**
- ✘ **Nina:** Najraje imam zadnjo sceno, kjer igram vlogo dekleta, ki neprestano jamra in obupa. Ob tem sem zelo uživala.
- ✘ **Klara:** Najbolj mi je všeč del, ko smo punce v garaži in se fanta prikazeta oblečena v puncici. To je najbolj smešen trenutek v celi predstavi. Poleg te je tudi na koncu lepo, ko nas zasači ravnateljica in vsi zbegano tekamo gor in dol po odru in fantoma spodrsne na »olju«.
- ✘ **Ksenija:** Zadnji del predstave je najlepši, ko se Gašper in Tedi pritihtapita v šolo in ju razbojnice zalotijo.
- **Si imel/a pred nastopom tremo? Kaj narediš, da jo premagaš?**
- ✘ **Nejc:** Ja, pred nastopom sem imel tremo. Premagal sem jo s pomočjo nekaterih vaj, ki smo jih delali s Patrizio, preden bi šli na oder.
- ✘ **Ksenija:** Ja, sem jo imela. Pri tem mi je pomagalo ponavljanje vloge in dihalne vaje.
- ✘ **Nina:** Niti ne. Priznam, v trenutku, ko sem stopila na oder, me je nekoliko stisnilo v trebuhu, a ko vidiš, da na odru nisi sam in da vse doživljaš s „soigralci“, trema kar sama mine.
- ✘ **Andrej:** Ja, pred nastopom sem imel tremo, kar je normalno. Poslušal sem nasvete režiserka, ki so mi prišli zelo prav. Premagal sem tremo in mislim tudi lepo odigral.

Neža Kravos

»Figurativni svet, v katerem živim, vpliva name« (Boris Zulian)

Kdo je, kateri so njegovi začetki, kako nastane prava umetnina ... V drugem pogovoru iz serije "v očeh umetnika" iz majhnih in velikih dogodkov spoznavamo tržaškega slikarja Borisa Zuliana. Berite dalje in pogledjte umetnika v oči ...

➔ Kje dobite navdih za svoje slike?

➔ Po navadi v sanjah. Ko je čas ugoden, se mi v sanjah prikažejo izbire barv, kompozicije, ki jih potem prelijem na papir oz. platno. Drugače je rokodelstvo: ustvarjati sliko, jo odvreči, če ni dobra ...

➔ Katera je vaša najljubša tehnika?

➔ Tempera in akril, ker se hitro posušita in mi dovoljujeta, da jih takoj predelam, medtem ko zahteva oljna barva dneve in tedne. Tudi linorez in lesores sta mi všeč, ker sta slična mojemu delu.

➔ Kdo vas je navdušil za slikarstvo?

➔ V Ricmanjah je živel pleskar Sandro. Bil je dober družinski prijatelj in se je ob pleskanju ukvarjal tudi s slikarstvom. Nekega dne, v času, ko so klali prašiče, mi je iz prašičevih kocin pripravil prvi čopič. Drugi zanimiv trenutek je bil v petem razredu osnovne šole z učiteljem Dobri-
lo, ko sem ustvaril sliko v Pergolesijevem stilu, take skrivnostne hrame, polne stopnišč in linij. Po njegovi zaslugi sem se vpisal na takratno gimnazijo. Tretji trenutek je bil s profesorico Fornazarič, ki nas je učila risanje na gimnaziji, in me je zaradi dela, ki sem ga opravil pri njej, poslala na inštitut Nordio. To so bili prvi koraki.

➔ Za katero sliko bi želeli, da bi bila vaša?

➔ Slike Paula Kleeja, ki se mi zdi prefinjen v svoji nežnosti. Tudi van Goghove, kar se bo zdelo banalno, vendar ni. V Parizu sem videl

van Goghovo umetnino iz prvih let, ko so bile manj barvane kot v naslednjih obdobjih, zraven nje pa je bil izobešen Gauguin. Gauguin je bil siv, van Gogh pa je bil živ. Med sodobnimi slikarji sta mi všeč Vedova in tudi Fontana z njegovo Zarezo, ki sem ga najprej sovražil, potem vzljubil, ker mi je dal razumeti prostor.

➔ Kako nastane dobra slika?

➔ Nastane. Človek lahko dela vse življenje, vendar ne napravi nič dobrega. Je lahko lepo, vpljudno, dostojno, vendar dobra slika nastane samo s pomočjo zunanjega navdiha.

➔ Zakaj ljudje potrebujemo dobre slike?

➔ Človek, ker je žival, mora jesti in piti, da telo ostane delavno. Od tega naprej se vse ostalo dogaja v srcu, duši ali možganih, vsak to pojmuje po svoje. Cerkvnik govori o svojem, pesnik govori o svojem in tudi likovnik ima pomembno vlogo. V naravi je polno barv, ki nam obujajo trenutke, in če nam uspe te trenutke prenesti na platno, je to zelo pomembno. Abstraktna slika pa deluje na drugo komponento možganov: nas ne spominja na to, kar smo videli ali doživeli z očmi, temveč na to, kar smo doživeli s strastjo, z našimi notranjimi občutki in to je delo, ki ga lahko dobro opravi slikar.

➔ Imate rajši figurativne ali abstraktne slike?

➔ Sem čuden človek, v kolikor skačem iz enega pojma v drugega in se tega ne sramujem. Figurativni svet, v katerem živim, vpliva name in ga jaz doživljam,

včasih tudi globoko doživljam. Ko ga včasih tako globoko doživljam, da ga lahko, pre-mletega, podam na platno, uživam. Včasih nastanejo samo packe.

➔ **Katera je tanka črta, ki ločuje navadno sliko od ume-tnine?**

➤ Dam vam primer hrane: nekateri jejo riž celo ži-
vljenje in zanje je odličan, ker ne poznajo drugega, in
zahvaljujejo se svojemu bogu, ker jim je dal riž. Drugi
si privoščijo jezičke faraone in so zelo zadovoljni, da si
oni sami dovolijo jezičke faraone. Dobra slika je slika,
ki povzroči najprej pozornost, nato pa še druge utrin-
ke v človeku. Če je slika zelo poznana, dobro podpisa-
na, vendar ne da nobene emocije, ni nič.

➔ **Kdo je vaš najljubši zamejski slikar?**

➤ Težko bi določil. Imamo Palčiča, ki je v 70. letih na-
redil odlične zadeve, potem pa se je izgubil, in zdaj,
čeprav ponavlja samega sebe, je še vedno odličan. Da
emocijo. Spacal je delal odlične obrtniške izdelke, ven-
dar se je tudi njemu vsako toliko posrečilo, določene
grafike so čista poezija. Potem je še Černigoj, ki je bil
on sam lik. Ne glede na to, kar je naredil, je imel toliko
energije in toliko spoznanj v sebi, včasih je ustvarjal
res grda, grda dela, vendar on sam je bil umetnost.
Danes imamo še druge dobre ustvarjalce, najbolj je
škoda za mlade, ker premalo ustvarjajo.

➔ **Brez katerih treh stvari ne bi bili to, kar ste?**

➤ Brez mojih Ricmanj (pogled na morje in na širino
sveta). Brez mojega Krasa. Brez moje žene, ki je odli-
čen kritik.

➔ **Najlepša kritika.**

➤ Pavle Merku je v sedemdesetih letih odkupil mojo
sliko in rekel »Boris, veš, da vidim barve v njej?«

➔ **Kritika, ki vas je najbolj prizadela?**

➤ Nihče mi ni še rekel osel.

➔ **Najlepše darilo, ki ste ga kdaj prejeli?**

➤ Tiste prve kocine, ki so bile zame zelo zelo po-
membne.

➔ **V katerem kraju in času bi najrajši živeli?**

➤ V vsakem kraškem prostoru, kolikor bel kamen ima
dušo v sebi, tudi školjke. Čas, ki sem ga živel, se mi
je tako dobro prilagodil, da ga spoštujem in ga ne bi
menjal.

➔ **Kaj kot slikar posebej pogrešate v našem zamejskem
prostoru?**

➤ Ni knjig o zamejskih slikarjih od 19. stoletja naprej.
Zakaj nimamo galerije, v kateri bi si lahko ogledali dela
naših slikarjev?

➔ **Koga predlagate za naslednji intevju »V očeh slikarja«?**

➤ Štefana Turka.

Valentina Oblak

ZAMEJSKI ŠPORTNIKI O ŽENSKAH

Pomlad je že od nekdanj obdobje, ki je posvečeno ženskam. Barve v naravi postajajo bolj mile, podnebje je toplejše in vse okoli nas cveti in drhti. Osmega marca praznujemo tudi dan žena, ki nas vsako leto opozarja na dolgo pot, ki so jo morale ženske prehoditi, da bi končno dosegle enakopravnost. Obenem pa nas tudi spominja na mnogo žena, ki še vedno živijo brez pravic in v težkih življenjskih razmerah.

O nežnejšem spolu smo se ob tej priložnosti pogovorili z mladimi zamejskimi veljavnimi športniki.

1) Kaj tebi osebno pomeni praznik žena, ki ga praznujemo 8. marca?

- ❖ SAŠA ŽERJAL, 19 LET, odbojkar pri Slogi: To je dan, ko počastim ženske in se zahvalim tistim, ki so mi blizu.
- ❖ MARTIN CHEBER, 24 LET, nogometaš pri Vesni: Dan žena je praznik, ki ga spoštujem. Ženske so se borile proti nečloveškim razmeram, v katerih so bile primorane delati. Danes pa je vseeno lepo, da namenimo en dan v letu ženskam, saj si to zaslužijo.
- ❖ MIHA PEČAR, 19 LET, nogometaš pri Krasu: Dan enakopravnosti vseh žena.
- ❖ SIMON SIVITZ KOŠUTA, 20 LET, jadrallec: Nič posebnega, tudi če rad podarim nekaj mimož!

2) Ali si letos za 8. marec komu podaril mimožo?

- ❖ SAŠA: Mimožo sem podaril mami in nonam.
- ❖ MARTIN: Punci, sestri, mami in nonam.
- ❖ MIHA: Ne.
- ❖ SIMON: Navado imam, da podarim mimože ženskam v družini, letos pa je bilo težje, ker sem bil 8. marca na Palmi na regati.

3) Katera je po tvojem mnenju najlepša ženska?

- ❖ SAŠA: Ne bi vedel, jih je precej.
- ❖ MARTIN: Lepih je veliko, vsaka po svoje. Če govorimo o zvezdah, mi je najbolj všeč Cameron Diaz.
- ❖ MIHA: Angelina Jolie.
- ❖ SIMON: Moja sestra!

4) Katera pa najbolj briljantna (zabavna, inteligentna, simpatična)?

- ❖ SAŠA: Med tistimi, ki jih poznam, je Tadeja Kralj.
- ❖ MARTIN: Če govorimo o uspešnih ženskah, bi rekel Lilli Gruber.
- ❖ MIHA: Michelle Hunziker.
- ❖ SIMON: Ne vem. Upam, da jih bo kaj tudi na Palmi...

5) Katero bi najraje povabil na večerjo?

- ❖ SAŠA: Tisto, ki mi plača večerjo! Se hecam. Res ne bi vedel.
- ❖ MARTIN: Tisto, s katero imam največ skupnega.
- ❖ MIHA: Povabil bi svojo punco.
- ❖ SIMON: Segamo že malo preveč v zasebnost ... Haha!

6) Na katero priložnost ne bi nikoli povabil ženske?

- ❖ SAŠA: Nikoli ne bi povabil ženske na tekmo biliarda ali boxa.
- ❖ MARTIN: Na dirko MOTO GP.
- ❖ MIHA: Na Oktoberfest.
- ❖ SIMON: Na prvenstva.

7) Z eno samo besedo opiši žensko in ženski svet! :)

- ❖ SAŠA: Hm... To je težko vprašanje. Mogoče nežnost!
- ❖ MARTIN: Zmeden.
- ❖ MIHA: Skrivnost.
- ❖ SIMON: Poseben.

Saša, Martin, Miha in Simon.

8) *Ženska je po tvojem mnenju najlepša, ko ...*

- ❖ SAŠA: ... ne govori! :)
- ❖ MARTIN: ... ko se smeji od srca.
- ❖ MIHA: Ko spi.
- ❖ SIMON: ... ko jo je treba potolažiti.

9) *Vsak pesnik je imel svojo pesniško muzo. Ali si ti dekletu že posvetil pesem?*

- ❖ SAŠA: Mislim, da ja! A ne spominjam se komu.
- ❖ MARTIN: Ne, ker nimam pesniškega navdiha.
- ❖ MIHA: Svojo pesem sem že poklonil. Pesmi drugih pa ne.
- ❖ SIMON: Ja.

NIKA ČOK

*»Kaj pa jadra šepetajo, kadar veter jih napenja?
Srečna so, da se začinja nova pot.«*

Moja pot se je začela z okrnjenimi jadri...

Prva nagrada na literarnem natečaju Mosp – SKK za leto 2012

Mnogokrat se sprašujem, kaj je življenje sploh pričakovalo od mene, ko je name položilo tako velik in boleč križ. Biti na invalidskem vozičku od rojstva namreč ni lahko in niti prijetno. Še najbolj mi dušo tare dejstvo, da sem odvisna od drugih, če želim kam. Moje želje in načrti pa lahko tudi brž izpuhtijo, čim pride do manjših zapletov, ko me ljudje, ki me obkrožajo, zaradi pomanjkanja časa ali že vnaprej določenih opravkov ne utegnejo pospremiti do zaželenega cilja. Na srečo imam edinstvena starša, ki po svojih močeh sta in še vedno rada ustrezeta vsaki moji najbolj skriti želji. Starša, ki me vedno spodbujata ter sta mi vedno ob strani, v vsakem trenutku mojega življenja.

Ko sem srečna, žalostna, razočarana, jezna, vedno ju imam ob sebi. Vedno se lahko odprto pogovorim z njima o čemerkoli. Mama in očka, ki sta pred devetimi leti uresničila, kar sem si že kot otrok zelo želela, imeti bratca ali sestrico. In tako je v moje veliko veselje privekal na svet plavolas, modrook bratec Martin.

Martin, ki mi je že kot malček, ko ni še niti shodil, vedno skušal priskočiti na pomoč: če je opazil, da mi je svinčnik padel na tla, mi ga je takoj pobral. Res nenavadno početje za le nekaj mesecev starega otročička, kajne?

Priznati moram, da sem se tudi sama precej začudila, ko sem temu prisostvovala, saj se mi je zdelo kratkomalo nemogoče, da ima v sebi že toliko dobrosrčnosti, razpoložljivosti ter srčne kulture, in bila zaradi tega nanj zelo ponosna. V tem se lahko smatram za najsrečnejše bitje na svetu.

Splošno znano pa je, da življenje ni vedno posuto s prijetno dehtečim cvetjem. Nasprotno.

V le tem se skriva tudi bolečina, občutek samote, odtujenosti. Najhujša pa je po mojem mnenju samota. Ko si sam s seboj in začinjaš razmišljati, zakaj se te prijatelji izogibajo, zakaj se ti nikoli ne oglasijo ... Si ti kriv za to? Ali se preprosto nočejo soočiti s tvojimi težavami, s tvojim vozičkom? Večkrat sem si belila glavo s tem in jih tudi neposredno vprašala, kaj mislijo. Njihov odgovor je bil vedno isti, da nisem jaz kriva. Če je že

(dalje na naslednji strani) ➡

➔ (dalje s prejšnje strani)

tako, zakaj se ni nič spremenilo? Na ta vprašanja še danes nimam pravega odgovora. Morda bi se počutila bolje, če se ne bi zmenila zanje? Če bi začela graditi vse na novo? Ko bi začela razlikovati ljudi, ki me imajo res radi, od tistih, ki se do mene samo pretvarjajo. Na srečo pa sem na svoji življenjski poti srečala tudi dobrosrčne ljudi, ljudi, katerim lahko zaupam, in me imajo radi za to, kar sem. Ne glede na voziček.

Komaj sedaj se začem zavedati tega ter se boriti, da samostojno dosežem zastavljene cilje, uresničim svoje sanje. Sanje, v katerih se po tolikih telesnih naporih le uspem dokopati

do univerze, slovenistike, večje samostojnosti ter na tak način srečno, uspešno zajadrati skozi življenje.

Nič ne de, če bom pri jadraniu porabila šest mesecev ali leto dni, pomembno je, da mi bo po neštetihi trebušnjakih, stepih in vajah za moč uspelo zmagati. Prepričana sem, da bi »moje jadro, kadar veter ga napenja« v tem primeru od zadovoljstva zavpilo »Jaaaa!!! Končno!!! Uspelo mi je!!!«.

Tako namreč bi razveselila ne le sebe, ampak tudi tiste, ki me imajo radi ter vame verjamejo.

Patricija Uršič, *Jesen*, prva nagrada na letošnjem fotografskem natečaju MOSP – Skk.

Pred kratkim je stekla podelitev nagrad natečaja, ki ga vsako leto razpisujeta MOSP in Slovenski kulturni klub. V tej številki objavljamo dela, ki so prejela prvo nagrado na literarnem, likovnem in fotografskem natečaju, ter utemeljitve komisij, ki so izbirale nagrajence.

Utemeljitev komisij:

LITERARNI NATEČAJ

Prvo nagrado je prejela Nika Čok za prispevek *Moja pot se je začela z okrnjenimi jadri...* Razmišljanje prikazuje gledanje na življenje skozi optiko drugačnosti in kaže težave, ki jih glavna junakinja srečuje vsak dan. V ozadju odseva svetel odnos do življenja, odprtost do sočloveka in do novih izkušenj. Prispevek je napisan v gibkem jeziku in v dodelani zgradbi.

LIKOVNI NATEČAJ

Prvo nagrado je prejela Petra Debelis. Delo *Trijadra* deluje sveže, živahno in svobodno. Avtorica obvlada barve, dokazuje čut za kompozicijo in smisel za dinamičnost. Skladnost slike pritegne gledalca in ga preprosto – razveseli.

FOTOGRAFSKI NATEČAJ

Komisija se je odločila, da podeli samo prvo nagrado, in sicer triptihu z naslovom *Jesen*. Avtorica Patricija Uršič v treh fotografijah spretno povezuje dva elementa, človeško telo in kak značilen detajl iz narave, v lirčno pripoved s pridihom duhovitosti o jesenskem času. Tehnično (kompozicijsko in pripovedno) so fotografije neoporečne.